

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 118/2020-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditiša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti M.A.J.O.R Agency, s. r. o., Zvolenská cesta 25, Banská Bystrica, IČO 31 620 647, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Krnáč s. r. o., Námestie slobody 2, Banská Bystrica, v mene ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Ján Krnáč, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Up 945/2018 a uznesením v tomto konaní vydaným 23. septembra 2019, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti M.A.J.O.R Agency, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti M.A.J.O.R

Agency, s. r. o., Zvolenská cesta 25, Banská Bystrica, IČO 31 620 647 (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou Krnáč s. r. o., Námestie slobody 2, Banská Bystrica, v mene ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Ján Krnáč, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Up 945/2018 (ďalej len „napadnuté konanie“) a uznesením v tomto konaní vydaným 23. septembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola stranou v upomínacom napadnutom konaní vedenom okresným súdom v procesnom postavení žalovanej, proti ktorej sa obchodná spoločnosť ATTORNEYS GROUP s. r. o. (ďalej len „žalobkyňa“) domáhala zaplatenia sumy 244,83 €. Okresný súd vydal 23. novembra 2018 platobný rozkaz sp. zn. 1 Up 945/2018 (ďalej len „platobný rozkaz“), ktorým sťažovateľku zaviazal zaplatiť žalobkyňi istinu s príslušenstvom. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka pohľadávku žalobkyne neuznala, podala 12. decembra 2018 elektronicky proti platobnému rozkazu okresného súdu z 23. novembra 2018 odpor.

3. Upovedomením okresného súdu sp. zn. 1 Up 945/2018 z 23. januára 2019 bolo sťažovateľke oznámené, že v predmetnom konaní vedenom na okresnom súde sa bude pokračovať podľa § 14 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o upomínacom konaní“). Predmetná vec bola následne na prejednanie a rozhodnutie podľa príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) prevedená do registra Cb a bola jej pridelená sp. zn. 60 Cb 7/2019. V predmetnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 60 Cb 7/2019 sťažovateľka 28. marca 2019 podala elektronicky cez portál <www.slovensko.sk> stanovisko k vyjadreniu žalobkyne z 25. marca 2019.

4. Okresný súd vyslovil 3. apríla 2019 s postúpením veci z upomínacieho súdu nesúhlas a vec podľa § 43 ods. 2 CSP predložil Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie. Krajský súd prípisom sp. zn. 43 Ncb 3/2019 z 25. apríla

2019 (ďalej len „prípís z 25. apríla 2019“) vrátil vec okresnému súdu bez rozhodnutia o príslušnosti a dospel k záveru, že nebol dôvod na postup podľa § 43 ods. 2 CSP. V prípise z 25. apríla 2019 krajský súd vyslovil názor, podľa ktorého predmetná vec nemala byť zaradená do registra Cb, keďže odpor proti platobnému rozkazu z 23. novembra 2018 mal byť odmietnutý vzhľadom na skutočnosť, že nebol podaný prostredníctvom na to určeného elektronického formulára.

5. Sťažovateľke bolo 20. júna 2019 doručené uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 Up 945/2018 z 5. júna 2019 (ďalej len „uznesenie z 5. júna 2019“), ktorým vyšší súdny úradník okresného súdu rozhodol tak, že odpor sťažovateľky ako žalovanej proti platobnému rozkazu okresného súdu z 23. novembra 2018 odmietol s odôvodnením, že odpor nebol podaný prostredníctvom na to určeného elektronického formulára.

6. Proti uzneseniu okresného súdu z 5. júna 2019 podala sťažovateľka 5. júla 2019 sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením vydaným sudcom tak, že sťažnosť zamietol a žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznal. Podľa sťažovateľky je napadnuté uznesenie okresného súdu neústavné z dôvodu arbitrárnosti.

7. Sťažovateľka zastáva názor, že platobný rozkaz okresného súdu z 23. novembra 2018 vydaný v rámci upomínacieho konania neobsahoval riadne a úplné zákonné poučenie. V predmetnom platobnom rozkaze totiž absentovala konkretizácia dôvodu odmietnutia odporu tak, ako to vyplýva z § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní (súd bez toho, aby vyzýval žalobcu na vyjadrenie, odmietne odpor podaný elektronickými prostriedkami inak ako podľa § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní). Predmetná absencia špecifikácie dôvodu odmietnutia odporu pre prípad § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní predstavuje podľa sťažovateľky „*vadu predmetného rozhodnutia, ktoré by malo konkretizovať dôvody a následky odmietnutia odporu v súlade so zákonom.*“.

8. V súlade s § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní ak sa odpor podáva elektronickými prostriedkami, musí byť podaný prostredníctvom na to určeného elektronického formulára, ktorý musí byť autorizovaný podľa osobitného predpisu.

Sťažovateľka s odkazom na citované ustanovenie zákona o upomínacom konaní argumentuje, že pre naplnenie podmienky všeobecnej právnej záväznosti predmetného elektronického formulára je nevyhnutné, aby ustanovenie zákona o upomínacom konaní na tento formulár priamo odkazovalo, teda aby formulár tvoril prílohu predmetného alebo iného zákona.

9. Vzhľadom na uvedené je sťažovateľka s poukazom na čl. 13 ods. 1 ústavy názoru, že formulár na podávanie odporu uverejnený na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) nemá a ani nemôže mať právnu záväznosť, keďže webová stránka nie je uznaným prameňom práva.

10. Sťažovateľka zdôrazňuje, že je ústavne neakceptovateľné, aby ako žalovaná utrpela ujmu na svojich právach len z dôvodu, že žalobkyňa podala návrh na všeobecnom súde v rámci upomínacieho konania podľa zákona o upomínacom konaní. Ak by žalobkyňa podala návrh na vydanie platobného rozkazu na všeobecnom súde podľa príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku (skrátene konanie a skrátene rozhodnutie podľa § 265 a nasl. CSP), všeobecný súd by jej odpor neodmietol, keďže ten bol podaný včas, oprávnenou osobou a obsahoval vecné dôvody. Keďže špecifikáciu požiadavky podľa § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní (odpor podaný elektronickými prostriedkami musí byť podaný prostredníctvom na to určeného elektronického formulára, ktorý musí byť autorizovaný podľa osobitného predpisu) podľa sťažovateľky nedefinuje žiadny všeobecne záväzný právny predpis, nie je možné, aby jej skutočnosť, že nedodrжала formu formulára zverejneného na stránke ministerstva, privodila ujmu v podobe straty možnosti brániť svoje práva a právom chránené záujmy v súdnom konaní.

11. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením, napadnuté uznesenie okresného súdu zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka si zároveň uplatňuje náhradu trov konania v sume 415,51 €.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

15. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

16. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

19. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

20. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd [čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy (napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 49/01)].

21. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

22. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre pravidelne zdôrazňuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha

ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00).

23. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

24. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

25. Prihliadajúc na ústavno-právne východiská obsiahnuté v judikatúre ústavného súdu, tento preskúmal postup okresného súdu v napadnutom konaní a napadnuté uznesenie v tomto konaní vydané, ktoré považuje sťažovateľka za ústavne neudržateľné z dôvodu

arbitrárnosti, a dospel k záveru, že sú tu podmienky pre odmietnutie ústavnej sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

26. Argumentácia sťažovateľky sa zameriava na nesprávnosť postupu okresného súdu, ktorý platobný rozkaz z 23. novembra 2018 vydal v rámci upomínacieho konania. V tejto súvislosti namieta, že citovaný platobný rozkaz neobsahoval riadne a úplné zákonné poučenie, keďže v ňom absentovala konkretizácia dôvodu odmietnutia odporu tak, ako to vyplýva z § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní. Vzhľadom na uvedené je aj následné zamietnutie sťažnosti, v ktorej sťažovateľka predmetnú argumentáciu o nesprávnosti poučenia prezentovala, zo strany okresného súdu ústavne neudržateľné (ďalej aj „prvá námietka“).

27. Sťažovateľka ďalej namieta nesplnenie podmienky všeobecnej právnej záväznosti elektronického formulára, ktorý netvorí prílohu zákona o upomínacom konaní a ani iného zákona. Podľa sťažovateľky tak v rozpore s čl. 13 ods. 1 ústavy formulár uverejnený len na webovej stránke nemôže byť právne záväzný (ďalej aj „druhá námietka“).

28. Absencia špecifikácie požiadavky podľa zákona o upomínacom konaní (odpor podaný elektronickými prostriedkami musí byť podaný prostredníctvom na to určeného elektronického formulára, ktorý musí byť autorizovaný podľa osobitného predpisu) nemôže byť na ujmu sťažovateľky v podobe straty možnosti brániť svoje práva a právom chránené záujmy v súdnom konaní (ďalej aj „tretia námietka“).

29. Z dôvodu prehľadnosti odôvodnenia rozhodnutia vo veci ústavnej sťažnosti ústavný súd poukazuje na podstatné relevantné ustanovenia zákona o upomínacom konaní, ktoré v predmetnej veci okresný súd pri rozhodovaní vo veci sťažovateľky aplikoval.

30. Podľa § 11 ods. 1 a 2 zákona o upomínacom konaní proti platobnému rozkazu môže žalovaný podať odpor, ktorý musí byť vecne odôvodnený. Podaním odporu sa platobný rozkaz zrušuje; to neplatí, ak bol odpor odmietnutý. Podaný odpor nemožno vziať späť (odsek 1). Ak sa odpor podáva elektronickými prostriedkami, musí byť podaný

prostredníctvom na to určeného elektronického formulára, ktorý musí byť autorizovaný podľa osobitného predpisu (odsek 2).

31. V súlade s § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní súd bez toho, aby vyzýval žalobcu na vyjadrenie, odmietne odpor podaný elektronickými prostriedkami inak ako podľa § 11 ods. 2.

32. Podľa § 15 ods. 7 zákona o upomínacom konaní formuláre a tlačivá používané podľa tohto zákona sa zverejňujú na webovom sídle ministerstva.

33. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že v ústavnej sťažnosti predstreté námietky sťažovateľka prezentovala aj v konaní o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 5. júna 2019 vydanému vyšším súdnym úradníkom. Úlohou ústavného súdu bolo preto posúdiť, či odôvodnenie okresného súdu obsiahnuté v napadnutom uznesení, ktoré bolo vydané sudcom okresného súdu v konaní o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 5. júna 2019, je v kontexte prezentovaných námietok ústavne akceptovateľné.

34. V súvislosti s prvou námietkou ústavný súd poukazuje na odôvodnenie obsiahnuté v bode 13 napadnutého uznesenia okresného súdu, v ktorom tento zdôraznil primeranosť poučenia, ktoré nemá slúžiť na „*prepísovanie doslovných zákonných ustanovení, ale predovšetkým na zrozumiteľné poučenie strán o ich právach a povinnostiach. Uvedené požiadavky poučenie v platobnom rozkaze bez pochybností spĺňa, keď žalovaný bol poučený o potrebe podať odpor na predpísanom formulári, ak bude podaný elektronickými prostriedkami a tiež o možnosti súdu odmietnuť odpor, ak nebude podaný predpísaným spôsobom. Navyiac súd poukazuje aj na ustanovenie § 160 CSP, podľa ktorého súd poučovaciu povinnosť nemá, ak je strana zastúpená advokátom. Odpor žalovaného bol podaný jeho zástupcom, ktorý je advokátom.*“.

35. K námietke týkajúcej sa právnej záväznosti formulára na podanie odporu okresný súd uviedol, že tá „... je daná samotným zákonom o upomínacom konaní, ktorý v § 11 ods. 2 ZoUK ukladá povinnosť podať odpor elektronicky prostredníctvom na to určeného

elektronického formulára a v § 15 ods. 1 ZoUK záväzne upravuje, že formuláre a tlačivá používané podľa tohto zákona sa zverejňujú na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky.“.

36. S prihliadnutím na už citované časti napadnutého uznesenia okresného súdu ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom uznesení okresného súdu zodpovedá zmyslu a účelu príslušných vo veci aplikovaných ustanovení zákona o upomínacom konaní.

37. V konkrétnostiach ústavný súd k prvej námietke spochybňujúcej dostatočnosť poučovacej povinnosti okresného súdu zdôrazňuje, že vo všeobecnosti sa poučovacia povinnosť týka najmä tých procesných práv a povinností, ktorých realizácia alebo rešpektovanie má základný význam pre kvalitu zabezpečenia a realizáciu základného práva na súdnu ochranu v príslušnom súdnom konaní (k tomu pozri aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 345/2012 zo 6. februára 2013). S prihliadnutím na bod 13 napadnutého uznesenia si okresný súd vo vzťahu k sťažovateľke podľa názoru ústavného súdu splnil poučovaciu povinnosť v rozsahu, ktorý jej zabezpečil ústavno-konformnú realizáciu jej základného práva na súdnu ochranu. Sťažovateľka bola poučená o tom, že proti platobnému rozkazu vydanému v upomínacom konaní môže podať odpor aj elektronickými prostriedkami a v takomto prípade musí byť odpor autorizovaný podľa osobitného predpisu. Zároveň bola poučená aj o možnosti všeobecného súdu odpor odmietnuť v prípade, že tento nebude podaný zákonom predpísaným spôsobom, t. j. tak, ako si to vyžaduje § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní. Vyžadovaním si doslovného prepisovania všetkých príslušných ustanovení zákonov (čoho sa vo svojej podstate sťažovateľka domáha) by sa všeobecný súd dostal do pozície, v ktorej by suploval úlohu advokáta, a to v konkrétnych okolnostiach veci dokonca za situácie, v ktorej sťažovateľka bola advokátom zastúpená. Zo všetkých uvedených dôvodov je prvá námietka sťažovateľky nedôvodná.

38. V súvislosti s druhou a treťou námietkou ústavný súd, zdôrazňujúc súladnosť postupu okresného súdu s príslušnými ustanoveniami zákona o upomínacom konaní

(predovšetkým § 11 ods. 2, § 12 ods. 1 písm. c) a § 15 ods. 7 zákona o upomínacom konaní), poukazuje na už svoj stabilný právny názor vyjadrený napr. v rozhodnutiach sp. zn. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, podľa ktorého uplatňovanie zákona v súdnom konaní a postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom (s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi) nemožno hodnotiť ako porušenie základných ľudských práv, teda ani považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

39. Pokiaľ sťažovateľka zanedbala svoju zákonnú povinnosť a odpor podala elektronicky, nie však prostredníctvom na to určeného formulára zverejneného na webovom sídle ministerstva, potom sa sama vystavila zákonnému následku v podobe odmietnutia odporu v súlade s § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní. Vzhľadom na uvedené preto pokiaľ okresný súd v napadnutom konaní, vychádzajúc z predchádzajúcej premisy, sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu o odmietnutí odporu (uznesenie okresného súdu z 5. júna 2019) zamietol, jeho postup v napadnutom konaní ani ním vydané napadnuté uznesenie nemožno považovať za zjavne neodôvodnené a arbitrárne.

40. Ústavný súd nezistil, že by výklad vo veci aplikovaných právnych noriem a závery okresného súdu prezentované v napadnutom uznesení boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

41. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti následok potvrdenia odmietnutia odporu proti platobnému rozkazu z 23. novembra 2018 (zamietnutím sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 5. júna 2019) v podobe straty možnosti sťažovateľky brániť sa proti nárokom uplatneným žalobkyňou nemá povahu ústavne neudržateľného následku, ktorým by sťažovateľke bola spôsobená ujma. Inak povedané, ak sťažovateľka nedodržala zákonom stanovený postup pri uplatňovaní opravného prostriedku (odporu) a odpor nepodala prostredníctvom na to určeného elektronického formulára, sama sa vystavila zákonom predvídanému následku v podobe jeho odmietnutia. Zo všetkých uvedených dôvodov sú druhá a tretia námietka sťažovateľky neopodstatnené.

42. Ústavný súd už len marginálne vo vzťahu k druhej námietke o tom, že formulár uverejnený na webovom sídle ministerstva v rozpore s čl. 13 ods. 1 ústavy nemôže byť právne záväzný, navyše zdôrazňuje, že túto námietku je nepochybne potrebné vnímať aj ako námietku ústavnej neudržateľnosti príslušných ustanovení zákona o upomínacom konaní (predovšetkým § 11 ods. 2, resp. § 15 ods. 1 zákona o upomínacom konaní). V tejto súvislosti ústavný súd taktiež považuje za vhodné poukázať na právny názor vyplývajúci z jeho ustálenej judikatúry, podľa ktorého „každé konanie pred ústavným súdom možno začať len ako samostatné konanie a len na návrh oprávnených subjektov, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania pred ústavným súdom a na základe jeho vlastného rozhodnutia. Ústavná a zákonná úprava konaní pred ústavným súdom ich preto koncipuje výlučne ako samostatné konania a nepripúšťa možnosť uskutočniť ich aj v rámci a ako súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom“ (II. ÚS 66/01, tiež II. ÚS 184/03, III. ÚS 184/06, IV. ÚS 314/07). Z citovaného okrem iného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže ústavný súd uplatniť právomoc, ktorou disponuje v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy. Záver vyplývajúci z citovaného právneho názoru má nesporne aj ústavnú relevanciu, a to zvlášť v prípadoch, ak by sa v konaní, ktoré patrí v zmysle čl. 131 ods. 2 ústavy do pôsobnosti senátu ústavného súdu, mala uplatniť právomoc, ktorú ústava zveruje do pôsobnosti pléna (čl. 131 ods. 1 ústavy), čo je aj prípad sťažovateľky. Aj ústavný súd je totiž viazaný čl. 2 ods. 2 ústavy, a preto si senát ústavného súdu preskúmavajúci vec sťažovateľky nemôže v rozpore s ústavnou úpravou atrahovať právomoc pléna ústavného súdu, a to ani vtedy, ak by to v okolnostiach prípadu mohlo byť v prospech ochrany základných práv a slobôd (porovnaj IV. ÚS 50/2010). Senát ústavného súdu nedisponuje teda právomocou rozhodnúť o tom, či príslušné ustanovenia zákona o upomínacom konaní v kontexte argumentácie sťažovateľky o právnej (ne)záväznosti formulára (ktorý je uverejnený len na webovom sídle ministerstva) sú alebo nie sú v súlade s ústavou (predovšetkým čl. 13 ústavy).

43. Na základe dosiaľ uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je z ústavného hľadiska v konfrontácii so všetkými vznesenými námietkami ústavne udržateľné. Keďže podľa názoru ústavného súdu neexistuje medzi postupom okresného súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením

okresného súdu a obsahom sťažovateľkou označených práv podľa ústavy a dohovoru taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohla viesť k záveru o vyslovení ich porušenia, ústavný súd ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

44. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2020

Miroslav DURIŠ
predseda senátu